

SKUTOČNÝ PRÍBEH O ZAKÁZANEJ LÁSKE

Ivana
Ondriová

Stratená nevinnosť

MOTÝL

Ivana
Ondriová

Stratená nevinnosť

Copyright © 2022 Ivana Ondriová
Zodpovedná redaktorka: Ivana Fábryová
Dizajn © Motýľ design 2022
Foto na obálke: Magdalena Żyźniewska / Trevillion Images
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2022
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-299-9

Ivana
Ondriová

Stratená nevinnosť

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Po porážke vo vojne v roku 1866 bolo Sasko nútené prestúpiť k Severonemeckému spolku. V roku 1871 sa stalo súčasťou Nemeckého cisárstva, ktorého federálna štruktúra mu stále zaručovala istú formu nezávislosti. V tom období sa tu výrazne rozmáhal priemysel a zároveň vrcholila druhá priemyselná revolúcia, čo spôsobilo príliv lacnej pracovnej sily do krajiny zo susedného Poľska, najmä Horných Lužíc.

Táto sila bola potrebná v zlievniach, v rozrastajúcom sa chemickom a stavebnom priemysle i v oblasti elektrotechniky.

Vďaka rieke Labe sa obchod medzi Českom, Saskom a Poľskom držal na vysokej úrovni. A Drážďany a ich okolie doslova ťažili z pracujúcich kresťanských Poliakov, ktorých boli v tom čase v Drážďanskom hajtmanstve už tisíce.

Aj napriek tomu hrozila na prelome 19. a 20. storočia grófskej drážďanskej vetve von Böhlkeovcov strata pozemkov a majetku v meste Pirna. Pomocnú ruku im chcelo podať spriatelené vojvodstvo z Durína dohodnutým sobášom grófa Jonasa Galasa Zaufala von Böhlke s vojvodkyňou Nadine Schelkeovou, ktorá sa narodila s tzv. kónskou nohou, čo značne znižovalo jej šance na vydaj.

KROMPACHY, SLOVENSKO

2017

Mária

Odrazu sa jeho invalidný vozík prevrátil a on padol pravým bokom na dlážku pred kozubom. Bol to aj napriek veku a chorobe stále statný a mocný chlap vážiaci do sto kíl, preto sa domom v tej chvíli rozľahla taká rana, akoby v ňom rovno vybuchla nálož. Zľakla som sa, vykrikla ako malé zranené šteňa, hodila nožík do výlevky a prekonala vzdialenosť z kuchyne do obývačky tuším za dve sekundy.

„Dedo!“

Chrčal na dlážke, akoby dostal nejaký záchvat, a pokúšal sa zastaviť tras svojho nefungujúceho tela. Pred dvadsiatimi dvomi rokmi mu diagnostikovali diabetes a pred siedmimi vzali ľavú nohu pod kolenom. Vždy som tvrdila, že to s dedom nedopadne dobre pri jeho nezdravom životnom štýle. Doprial si všetkého veľa a bez obmedzení. Víinka, silnejšej pálenky, cigariet aj sladkého. Doprial si aj ženy – kým ešte vládol a stál na vlastných nohách. Kým bol, ako on vravel, štramák.

K cukrovke sa pridružili ďalšie komplikácie a začiatok Parkinsona. To babku zlomilo a vrátila sa k nemu aj napriek jeho mnohým extempore s bokovkami. A zlomilo to tak trochu aj deda.

Už nebol taký hrdý a odvážny. Naopak, občas mal zvláštne reči o konci, ktoré vo mne začali vzbudzovať obavy, či jeho zdravotný stav neovplyvňuje ešte niečo. O mesiac mal mať sedemdesiatdeväť. V minulosti by som povedala, že je to krásny vek. Dnes poviem, že by spokojne mohol mať ešte pekných desať rokov pred sebou. Lebo sedemdesiatdeväť nemusí byť a ani nie je veľa. Dokazovala mi to babina, ktorá bola dokonca o dva roky staršia a bola stále vrtká, krásna a štíhla ako laň.

„Dedo! Čo sa stalo? Čo robíš na tej zemi?“

Padla som na kolená k nemu a oči zabodla do jeho vráskavej sivej tváre. Pery mal zaťaté od bolesti alebo možno hnevu? No pohľad celkom jasný.

„Dvihni ma!“ zavelil zachrípnuto, čím ma presvedčil, že si neublížil, iba spadol a teraz ho to škrie. Chrbát mi rozohrieval horúci plameň z kozuba, v ktorom som musela pred chvíľou zakúriť, lebo dedovi je neustále zima. A to bol už koniec apríla.

„Hrom a piesky, zdvihni ma už, Maja! Bolí ma bedro!“

Keby to bolo také jednoduché! Bola som minimálne o štyridsať kíľ ľahšia ako dedo a najmä taká drobná, až sa moji rodičia občas zamýšľali, či mi nechýba rastový hormón. A nemala som tu babinu. Odišla do pražiarne v centre, kde si pravidelne objednávala svoju milovanú kávu. Potom chcela ísť ešte do lekárne, na poštu, po čerstvé ovocie a mäso. Predpokladala som, že skôr ako o jedennástej sa domov nevráti.

„Čo si to tu stváral? Nerozumiem, ako je možné, že si sa prevrátil a...“

„Budeš len tárať? O chvíľu sa mi chytí noha. Mám prísť aj o tú?“ zaručal a pomykal vozíkom, ktorý pod jeho ťarchou hlučne zahrkotal. Keby mohol, dávno si na nohy pomôže sám. Teda na nohu. Tú ľavú, ktorú mal takmer pri dvierkach na kozube, v ktorom ohník nebezpečne veselo olizoval tri drevené polená.

Schmatla som ho pod pazuchy a pokúsila som sa ho s vozíkom vytiahnuť nahor. Panebože, nehybná váha bolo to najhoršie, až

ma od námahy zalomilo v chrbte a v oboch lakťoch zapukalo. No keďže som v dvíhaní starkého mala celkom slušnú prax, napokon sa mi to predsa len podarilo a dedo po pár mučivých sekundách znovu dopadol na vozík a hlavu si s povzdychom oprel o jeho vyvýšenú opierku.

„To trvalo,“ potiahol orlím nosom a uprel na mňa svoje čierne očiská. Vedela som, že hoci sa zdajú prísne a nepriateľské, či niekedy posmešné, ukrývajú v sebe lásku. Dedo ma mal rád, možno najradšej zo svojich vnúčat. A obaja sme vedeli prečo.

„Si ako ona! Ako také vtáča!“

To vravel vždy. Nezabudol to zopakovať zakaždým, ako som sem pribehla a starala sa oňho, kým babka v meste vybavovala všetko potrebné.

„Iba ty a ona ste také... malé.“

„Malé, ale silné, ja viem,“ rýchlo som ho doplnila, zaistila na vozíku po stranách brzdy a opravila mu podložku pod chodidlom. „No stále si mi nepovedal, prečo si sa ocitol na tej dlážke. Čo si to v tom vozíku robil?“

„Tancoval polku predsa.“

Tentoraz som sa zasmiala ja a natiahla sa za dekou na zemi, ktorou sme mu prikrývali stehná.

„To sa dá s jednou nohou?“

„Malá Dora! Vysmievaš sa z kripla! To vieš iba ty!“

„Pretože si ma to naučil ty. Čo je toto?“

Pod dekou som zbadala akýsi cestovateľský časopis. Ani som netušila, že dedo niečo také číta. Zväčša som u neho videla len denníky a v tých dočmárané strany, na ktorých boli články o korupcii a vyplnené tajničky či sudoku. Prelistovala som v časopise pár strán a uznala, že vyzeral zaujímavo. Minimálne preto, lebo obsahoval niekoľko pútavých fotografií z rôznych európskych miest.

„Ja ti poviem, čo to je!“ Dedo znervóznel. Znovu sa v tom vozíku pomykal. Občas som zabúdala, že nie je celkom nevládný,

iba nemá jednu nohu a telo sa mu chveje ako huspenina pre toho Parkinsona. No dnes to nebolo len zdravotnými problémami.

Dedo bol viditeľne riadne rozhnevaný. Nebolo to síce v jeho prípade nič nezvyčajné, no dnes bol extrémne hnevливý.

Vytrhol mi časopis z rúk a hrčovitými prstami stiahnutými v kŕči v ňom začal listovať. Samozrejme, vypadol mu z nich a on na mňa zakričal, nech mu ho okamžite zdvihnem. Keby som nevedela, že pod tou korytnačou kožou je v skutočnosti ubolený chlap, zrejme by som mu na to niečo nepekné odvrkla.

„Tu! Tu sa pozri! Na toto!“ Jeho krivý ukazovák dopadol na akúsi stránku.

„Na tú fotografiu? Z... z Nemecka?“

„Na ten kaštieľ! Hrom a piesky, na ten erb pred dverami. Na to sa pozri!“

Stisla som pery a s povzdychom si obzrela tri fotografie nevelkého kaštieľika kdesi v Sasku, ktorý by som skôr nazvala väčšou vilkou. Bez záujmu, bez toho, aby vo mne niečo vyvolal.

Prečo bol teda dedo taký nesvoj?

„Celkom pekné. Koľko to môže mať rokov? Kaštieľ vyzerá spustnuto. Tuším riadne chátra. V tom... v tom Sasku. Prečo ťa to tak zaujíma, dedo?“

„Nehovor mi dedo!“

Keby mohol, tak sa z toho vozíka postaví. Trieskal doň dlaňami a kmásal ním z boka na bok, akoby ho chcel vlastnými rukami rozdrviť na kašu. Aj ten kýpeť schovaný v pravej nohavici sa mu triasol. Videla som to, lebo deka zo stehien sa mu opäť zošmykla na dlážku a svetlo z kozuba ožiarilo sponu, ktorou mal zopnutú prázdnu látku na nohaviciach pod kolenom.

„Som Heiner! Heiner Galas Zaufal von Böhlke!“

Nemala by som mu dať pilulku na upokojenie, jednu z tých na nervy? Tuším boli v kúpeľni v skrinke nad umývadlom. Schválne tam, aby na ne dedo nedočiahol a nebral si z nich podľa ľubovôle.

„Hádam Heiner Belke, dedo.“ Už-už som bola jednou nohou na odchode, že tak naozaj urobím.

„Hovno Belke! Ani ty nie si Belke. Ani moja Lena nie je.“ Lena bola babina. „A toto tu, tento kaštieľ, je môj. Náš! A nejaký mladý vagabund, počkaj, tu niekde píš, ako sa volá ten zmrď – Thom... Thomas Tichler, hrom do toho, ale je to hnusné meno, tak ten chce môj majetok prestavať na smiešny penzión, v ktorom budú prespávať kadejakí špacírkovia!“

„Dedko, tuším si niečo zle vysvetľuješ.“

Nemala som chuť sa s ním prekárať. Jeho hlava už nefungovala ako kedysi a ani zďaleka by som nepovedala, že je dedo pri zmysloch. Naozaj tu hovoril niečo o kaštieli? V Nemecku? Svojom kaštieli?

Mrkla som na veľké hodiny nad kozubom, ktoré hlasno odtikávali ešte len deviatu hodinu. Babka príde najskôr o dve hodiny a ja sa tu dovtedy zbláznim.

„Prinesiem ti kávu?“ A do tej mu rozpustím tú pilulku na upokojenie.

„Štamperlík! Ten mi prines! Dole pod výlevkou za škatuľou s pohármi od kompótov mám schovanú malú ploskačku s borovičkou. Prines mi ju, Maja!“

„Vieš, že alkohol nemôžeš.“

„Čo nemôžem? Teraz musím! Musím, Maja! Však mi berú majetok. Berú mi môj život. Nože bež po tú ploskačku.“

„Dedo, prepáč, ale táraš. Kaštieľ v Nemecku? Pri Drážďanoch? A tvoj? Dedo...“

„Tak ja ti dokážem, že netáram. Padaj, padaj.“ S vozíkom znenazdajky vyrazil vpred a takmer mi ním prešiel po nohách. „Prac sa mi z cesty!“

„Kam to ideš? Nože sa už upokoj! Zavolám babine? Nech sa vráti?“

„Čo si taká vystrašená? Nikoho nevolaj! Iba pod so mnou! Pod. Ukážem ti, čo je moje a čo nie!“

Dedo mieril do spálne s časopisom na stehnách. Kolesá vozíka škrípali po drevenej dlážke a jeho ruky ich mohutnými zábermi poháňali. Aj napriek snahe sa pohyboval pomaly a mne stačilo prakticky pár krokov a bola som hneď za ním. Pripadalo mi to také smutné, tá jeho nemohúcnosť, to, ako sa mu kýpeť nohy chvel v zopnutej nohavici, že som zmlkla a rozhodla sa ho poslúchnuť. Mieril širokou chodbou k dverám, za ktorými s babinou spávali. Vlastne mieril k dubovej skrini, ktorú otvoril dokorán, nehľadiac na to, že si jej dvierkami udrel do kýpťa nohy, a nahol sa k nej dnu s toľkou vervou, až z toho vozíka takmer znovu spadol.

Schytila som ho za mocné plecia a vystrela.

„Čo tam hľadáš, dedo? Opäť spadneš z vozíka. Druhýkrát ťa doň neposadím.“

„Tak sa hýb! Tam! Tam dole mám takú hnedú príručnú tašku. Vytiahni ju.“

„Načo, dedo?“

„Vieš sa len pýtať?“ zaručal, zamávajúc mi časopisom s nemeckým kaštieľom pred očami.

Taška bola stará a páchla hnilobou. Asi bola v tej skrini pridlho a bez toho, aby ju ktosi občas oprášil a vytiahol na svetlo sveta. Na zadnej strane dokonca chytila zrnká zelenej plesne, ktorá sa mi obtrela o dlane. Fuj, zhnusená som tašku pustila na zem.

„Hnije vám to tu, dedo.“

„To nie je podstatné! Otvor ju!“

Malá kovová pracka na taške bola hrdzavá a vôbec nešla povolieť. Takmer som si na nej zlomila necht. O to viac ma rozčúlil dedov zlostný pohľad a jeho nabádanie, nech som rýchlejšia.

„Aspoň vidíš, prečo som si ju nemohol otvoriť sám.“

„Ako dlho tu tá taška ležala? Sto rokov, dedo? Dávno mala byť v koši. Je od plesne! Chceš, aby sa ti dostala do pľúc?“

„Huš, chceš povedať, že vyzerám na sto? A starožitné veci sa nevyhadzujú. Vysyp mi jej obsah na kolená.“

Nebolo v nej toho veľa. Zopár čiernobielych fotiek, časom poznačené hárkami s maľbami, pero, tuším gombíky, ťažidlo a malé pečatidlo. Zjavne však tie veci mali pre deda neopísateľnú hodnotu.

„Kde to len bolo. Ktorý z nich to bol...“

Ako otváral jeden hárok s kresbičkami za druhým a prstami šmátral medzi fotkami, triasli sa mu čoraz viac a zopár z nich sa mu rozsypalo po dlážke. Na nich boli tváre akýchsi detí, aj jeho detí, tváre zrejme jeho rodičov, tohto domu v čase jeho výstavby. Nikdy som tie fotky nevidela, preto ma dosť upútali a chcela som si ich v pokoji pozrieť. No dedo bol ako vetroplach.

„To! To je ono!“ víťazoslávne zakričal a otrčil mi pred nos amatérsku kresbu akejsi budovy. Azda toho kaštieľa?

„Vidíš to! Je to on! Zaufalov kaštieľ!“

Zaufalov kaštieľ? Volky-nevolky som maľbu vzala do rúk.

„Môj kaštieľ. Hrom do toho, tuším ho nechali celkom spustošiť. Dedove decká a potom ich decká. Vybil by som ich ako psy.“

„Uznávam, že podoba s fotkou v tom časopise je zrejmalá.“

„Zrejmalá? Podoba? Tie isté rímky nad vchodom, tá istá strecha. Mach na jej južnej strane. Pozri sa na tie škridly, čas si s nimi robil, čo len chcel, no stále sú oranžové ako mrkva. Je to on! A pozri sa na toto, Maja.“

Najprv vzal do rúk to malé ťažidlo, potom pero, napokon pečatidlo, ktoré poobracal medzi chvejúcimi sa prstami. Stále som bola skeptická a vnímala ho tak na pol ucha, no ako mi ukázal znak na pečati, tuším znak hlavy býka s krúžkom vo veľkom nose, ktorý bol aj na jeho maľovanom obrázku nad vstupnými dverami a na fotografii schátraného kaštieľa v časopise, priznávam, že ma upútal.

„Náš erb. Zaufalov býýýk!“ zatiahol hrdo a vzrušene. „Stále mám aj Zaufalov pečatný prsteň. Pozri sa naň. Je takmer neporušený. Tvoja prababka Agnieszka ho vzala zo sebou, keď s Jonasom utekali cez Lužické hory na Slovensko, aby mu z Pirny ostalo

aspoň niečo cenné. Spomienka na Zaufalov kaštieľ. A dôkaz.“

„Nikdy si o tom nerozprávaj, dedo.“ Mykla som plec om s mier-
nym skepticizmom v hlase.

„Nikdy som však nezabudol.“

„Tak či onak, aj keby to bola pravda, kaštieľ má určite svojho
právoplatného majiteľa a vy naň rozhodne po toľkých rokoch ne-
máte právo.“

„Právo? Nič o tom nevieš! Ani o mne! O mojom otcovi. Bol to
gróf, tak je to. A gróf o svoju históriu len tak nepríde. Takže ty,
Maja, teraz sadneš do toho svojho šikovného autíčka, ktoré tak
miluješ, a pôjdeš tam.“

„Čo... čože?“ Musela som sa nahlas zasmiať. Tuším mal nao-
zaj zatemnený rozum. Dokonca som mu z rúk vytrhla pečatidlo
i ten obrázok, úhladne ho zložila a nechala padnúť späť do ples-
nivej tašky. Chcela som deda odviezť ku kozubu, lebo sa čoraz
viac triasol. Od zlosti i zimy.

„Nič také neurobím, ani náhodou. Dedo, ak to nie je výmysel,
tak dávna minulosť celkom určite, ktorá je už veľmi, veľmi dlho
pochovaná.“

Vytrhol sa mi, až kolesá na vozíku zapískali, a pretiahol tvár od
nevôle. Odrazu bola zlostná až ohyzdná. Dedo bol síce v mladost-
ti krásavcom, no trošku surovým, čo sa s pribúdajúcimi rokmi
ešte umocnilo. Mal priveľký nos a mäsité pery, privysoké čelo,
ktoré ešte znásobovali výrazné kúty po stranách. Hlavu mal sivú
do posledného vlasu, no kedysi boli čierne ako smola. Nosieval
husté fúzy, ktoré sa mi vždy zdali priam odporné, pretože ich
mal večne umastené, a ak by to bolo na mne, dávno by mal tvár
oholenú a hladkú.

Zbeleli mu aj tie fúzy, čo mu podľa jeho vlastných slov trošku
pošramotilo renomé fičúra.

„Presne takto vy mladí dnes premýšľate. Povrchne. Lacno,“ od-
plul si a hlasno zavzdychal. „Bez štipky záujmu o svoj pôvod.
Zabúdate na korene a na svoju krv.“

„Tak akú mám krv, dedo?“

„Heiner! Hrom a piesky, tomu dedovi som nikdy neprišiel na chuť! Máš predsa grófsku krv!“

Môj smiech naberal na intenzite a to deda dožralo.

„Pôjdeš tam. A tomu Tichlerovi, či ako sa volá, to vyhovoríš. Tú hlúposť s penziónom! Kto to kedy videl! Hodí sa to. Šak si to... to, ako sa to volá.“

„Dizajnérka interiérov?“

„Hej! Presne to! Pôjdeš tam akože pracovne a...“

„Po nemecky sa viem sotva tak pozdraviť, dedo Heiner,“ sarkasticky som zatiahla. „Aj tá tvoja je dávno nepoužiteľná.“

„Zato po anglicky melieš ako rodená Američanka. A ten Tichler ju vie istotne tiež. Nemci sa učia len američančinu, či? Vravím ti, sadneš si do auta a pôjdeš do Pirny. Aspoň si konečne uvidíš domov. Najlepšie ešte dnes!“ Pozrel sa na budík pri záhlaví postele, akoby veril, že to bez všetkého urobím a do večera som na mieste.

Ako ďaleko bola vlastne tá Pirna.

Kde tá Pirna bola?

A ako som sa do nej mala dostať?

Dočerta, prečo som si nad tým vôbec lámala hlavu?

„A načo to všetko akože bude dobré?“ Nechcela som deda uraziť. Vedela som, aký je nerozvážny a tvrdohlavý. Vedela som, ako potom babke nadával, hoci v tom bola nevinne. Jednoducho bol taký. Ako víchor. Nikto ho nikdy nedokázal skrotiť, iba ak práve babina. Pred dvadsiatimi piatimi rokmi sa pre dedove milenky takmer rozviedli. Babka povedala dosť a dedo sa rozhodol žiť s o tridsať rokov mladšou bankárkou Martinou. Do dedovho života však prišla cukrovka, s ktorou sa mladá Martina nevedela a nechcela zmieriť. Akoby jej došlo, že dedo už nie je žiaden mladík. Keď náhle skolaboval a ocitol sa v nemocnici, jemnocitná a láskavá babina za ním okamžite šla a doslova si ho omotala okolo prsta. Dedo sa zmieril s tým, že je čas ukojiť svoje pudy

a žiť usporiadaným životom. A uvedomil si, čo a koho má po svojom boku.

No tá jeho hrdá a silná nátura sa zakaždým prejavila a upozorňovala nás na to, že dedo je a ostane sám sebe pánom, a to aj napriek tomu, že má len jednu nohu a Parkinsona.

„Ten kaštieľ kúpiš alebo čo? A za čo, Heiner? Za čo asi?“

Samozrejme, že som vtípkovala a tú kúpu nemyslela vážne, kde by na ňu vzal peniaze, no dedova vážna tvár mi naznačovala, že on o moje žarty nestojí.

„Vystraíš ho. Povieš mu, že žije posledný potomok Zaufala von Böhlke, ktorý si na kaštieľ nárokuje. Uvidíš, ako to s ním zamáva.“

„Ale to predsa nie je pravda. Nie si posledný potomok toho... toho Zaufala neviem akého. Máš predsa brata. A obaja ste sa narodili tu v Krompachoch. Si Belke! Belke! Dedo, je to celé... celé...“

„Pravda, akože je slnko nado mnou.“

„Ozaj, prečo si nikdy Pirnu ani len nespomenul? Už tobôž nie kaštieľ s erbom byvola.“

„Býka.“

„Tak teda býka. Dedo, uvedomuješ si, aké je to pritiahnuté za vlasy? Nikam nepôjdem. Nemám prečo. Ak už pre nič iné, tak preto, lebo ten kaštieľ má svojho majiteľa. Bože môj, dávno si žije svojím životom a s tebou to nemá nič spoločné. Ak vôbec niekedy mal. Predsa sa nedostanem do problémov pre... pre...“

„Bláznivého deda? Há? Toto si chcela povedať? Tak ja ti niečo poviem, moja zlatá. Krv nezmyješ a to, čo bolo, nezmažeš. Zapamätaj si to! Nikto nebude bez môjho zvolenia iba tak nakladať s dedičstvom grófa von Böhlke. Jonas Galas Zaufal von Böhlke možno ušiel z Pirny na Slovensko, pre tú svoju milovanú Agnieszku, lebo láska dokáže s človekom zamávať, ja to viem, no navždy ostal synom svojho otca, nie je tak? Niečo tu smrdí, Maja. Nikto nás totiž za tie roky ani raz nekontaktoval! Ani po

vojne, ani po zmenách. Nikdy. A to sa mi nepáči. Preto ti vravím, z môjho kaštiela veru žiadny penzión nebude!“

O dedovi som si až dosiaľ myslela, že je to sčítaný a rozhladený muž. Že aj napriek fyzickému hendikepu mu to myslí a jeho rozum mu nič a nikto len tak nevezme. No asi som sa mylila. Dedo zjavne potreboval komplexnejšie vyšetrenie u neurológa, a predsa len sa uňho začala rozvíjať aj neuróza. Ako som si inak mala vysvetliť to všetko, čo mi dnes povedal? K čomu ma nútil? A čo stváral? S tou páchnucou taškou, s tými fotkami, obrázkom toho kaštiela, ktorý, pripúšťam, bol tomu v časopise veľmi podobný. Po chvíľke začal dedo Heiner dokonca rozprávať akýsi príbeh o láske jeho otca a mladej slúžky z poľských Lužíc. O láske, z ktorej sa zrodilo deväť detí, pričom on bol najmladšie z nich.

Podľa mňa príbeh, ktorý sa v žiadnom prípade nemohol zakladať na pravde.

Aj napriek tomu som o štyri dni vyrazila do Pirny v nemeckom Sasku. Neuveriteľné, nemožné! Požiadala ma o to babina svojím jemným hláskom, a predsa s nátlakom. S dedom totiž nebolo reči a hrozilo, že si pod tlakom, ktorý na svoje telo a chatrné zdravie po zistení o dedovom kaštieli vyvíjal, vážne ublíži. Na druhé ráno vstal s tým, že dobre nevidí na pravé oko. Teda, že naň vidí nahovno, lebo slabšie naň videl už istý čas, no vraj teraz to bolo takmer akoby naň oslepol. Pre cukrovku bolo viac ako pravdepodobné, že tentoraz tárať do vetra vôbec nemusí, čo babku naozaj vystrašilo.

„Oslepnem. A odrežú mi aj druhú nohu! Mohlo by sa to stať tak o rok, o dva, o päť, no keďže mám nervy v kýbli, lebo vy vôbec nekonáte, som si istý, že sa tak stane s rýchlou svetla! Lena! Nechci sa starať o takého nanič chlapa. Nechci! Už tá jedna noha bola priveľa. To ma radšej zabi!“

Dedo bol dobrý vydierač. Ktovie, či na to oko videl slabšie ako predtým. Odmietol sa totiž dať vyšetriť u svojho oftalmológa, a tak sme nemali nič potvrdené. Tváril sa však neuveriteľne

zúbožene a žmúril tým okom tak výrazne, aby ním zaostřil, že sme mu to obe uverili.

Zbalila som si milovaný zelený kufor na kolieskach a batoh s notebookom a nasadla do svojho červeného Mini Coopera, rozhodnutá dokázať dedovi, že žiaden Zaufalov kaštieľ nie je a v mojej či našej krvi nekoluje ani za necht grófskej stopy.

Bola som rovnaký blázon ako on!

Bola som priveľký blázon!

Zamierila som na sever k našim poľským susedom, akoby som nemala kontrolu nad svojím vlastným životom.

Pravda totiž bola, že som sa vo svojich tridsaťjeden rokoch cítila celkom prázdna a taká osamelá, že som v konečnom dôsledku vo svojom vnútri túto šialenú cestu do Pirny uvítala. Iba som si to nechcela priznať.

Potreboval som cítiť, že žijem.

Potrebovala som dobrodružstvo!

Zažiť niečo, čo ma poznačí, čo mi naruší môj denný stereotyp.

V podstate som mohla byť šťastná. Mala som prácu, ktorú som si vysnívala, a bola som sama sebe paňou, pretože som si zriadila svoj vlastný ateliér, ktorý sa špecializoval na návrhy a zariadenie interiérov. Po štúdiu architektúry som po ničom inom netúžila.

Život však nemohol byť len o práci. A do toho môjho akosi nič iné vstúpiť nechcelo. Ani láska nie.

Preto ma láska dedovho otca a tej jeho Agnieszky napokon tak opantala, že som jej odvtedy, ako mi o nej všetko prezradil, mala plnú hlavu. Obrazy tých dvoch. Ich zakázaného spoločného života v Pirne. Ich strhujúci útek cez Labe a hory do Brna a potom za známou na malom vzdialenom Slovensku.

Naozaj to bolo tak, ako mi dedo rozprával?

Naozaj som bola šťastí Nemka a Polka?

Naozaj sme boli šľachtická rodina?

A ja celkom ako ona? Krásna a éterická Agnieszka Piotrová Belke?

Cez Tatry a Targ som sa dostala až do Rabka-Zdrój a prešmykla sa okolo Krakova do Katovic, kde som si urobila prvú väčšiu zastávku. Keďže som milovala šoférovanie a vďaka svojej práci toho mala odjazdeného až-až, tých vyše 700 kilometrov do Pirny mi ubehlo ako voda. Tlačil ma však močový mechúr a žiadalo sa mi dobrej kávy z pumpy. A bolo potrebné opätovne natankovať benzín. Hodiny na prístrojovke ukazovali niečo po jedenástej, keď som zastavila na miestnej benzínke na hlavnom ťahu a vystúpila do horúceho aprílového predpoludnia.

Slobodná ako vták!

Kým mi mladý Poliak tankoval plnú, zašla som dovnútra, vycikala sa, kúpila si naozaj dobrú syrovú bagetu, latté v obrovskom papierovom pohári, ktoré chutilo ako slaný karamel, a pri pokladnici schmatla mapu, do ktorej som na kapote Coopera o desať minút strčila nos.

Pirna bolo nevelké mestečko v Sasku pri Drážďanoch. Malo zhruba štyridsaťtisíc obyvateľov a dlhé desaťročia bolo spájané s dobrým červeným vínom. Tešila som sa, až si v ňom pozriem hrad Sonnenstein – Slniečny kameň, ktorý bol kedysi psychiatrickou liečebňou, či vežu miestneho kostola. A rozhodne najviac som sa tešila na park Lugweg, kde stál podľa deda Zaufalov kaštieľ, a tiež na tunajšie dobré víno.

Bože, bolo to, ako ísť do neznáma. Ako výstrel do tmy. Ako sa tam zorientujem? Kde sa ubytujem? Aspoň na tú jednu noc, aby som mohla ako-tak svieža sadnúť znovu za volant? A ako sa skontaktujem s tým Tichlerom?

Nahovárala som si, že tam idem na výlet. Nasatť atmosféru Saska, ktorá by ma mohla motivovať. Bolo známe svojou ľudovou pečaťou, pestrosťou, veselosťou a ja som, naopak, do svojej práce vnášala len strohosť a čisté línie.

Ako vravel dedo, v mojom vnútri driemala duša Agnieszky Piotrovej a ja ju možno práve tam naplno objavím. Svetlovlasej Polky, ktorá si do vysokého veku napriek ťažkému životu, vojne